

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 4. marcija.

Prihodnji naš zgodovinar ne bode pisal zgodovine slovenskega naroda na tako širokej podlagi kakor Macaulay Angležem, Karamzin Rusom, Palacky Čehom, Thiers Francozom ali kakor ogromno število nemških zgodovinarjev, ne bode našteval sijajnih zmag na bojnem polji niti imen svetovno znanih vojskovodij in fino presukanih diplomatov, ampak brskati mu bode po davno razpalem zidovji, v starih zaprašenih listinah, da sestavi nekoliko kronološke tvarine, katera kaže, kdaj smo bili pod tem ali onim vladarjem, kako smo na svetovnem odru igrali svojo pasivno, vedno tužno ulogo.

Ker smo pri svojem pičlem številu prav nepotrebno politično tako razkosani, kakor bi hotela usoda anatomske preiskavati, kolika je moč naših živcev, ker nimamo, kakor rečeno, ne zgodovine, ne državnopravnih posebnosti niti svojega plemstva, ampak smo v vsacem oziru izreden narod — v besede neugodnem pomenu — je vse naše gibanje tudi izredno, namenjeno ohraniti nam vsaj od svojih prednikov podedovano blago — naš jezik.

Vsa naša prizadevanja od Trubarja do današnjega dne imajo tedaj vseskozi slovstven značaj, naši pesniki, naši pisatelji so buditelji in vodje naroda, ti so naši vojskovodje na duševnem polju, ti nas vodijo do „zmage nekrvave“.

In narod naš je hitro razumel svojo nalogo in z ganljivo gorečnostjo poprijel se za obstanek neobhodnega delovanja. Sredstva so bila mala, nasprotniki veliki, delo ogromno, delavcev le pičlo število, razmere neugodne, podjetje tedaj veletražno, a kljubu vsemu temu napredovali smo.

Naši nasprotniki dražili so nas, da imamo le „Gebetbücher-Literatur“, a mi smo bili zadovoljni, da se je vsaj molilo slovenski, če tudi drugod nij bilo prostora našem jeziku. V deželni in državni zboru zaničevali so nas rekoč, da se vse naše slov-

stvo lahko odnese v robci in te besede ponavljal je celo bivši minister, mi pa smo voljno trpeli te židovske psovke in mislili si, da kdor ima prav židovsko à la Glaser zakriviljen in primerno velik nos, mora tudi dovoljno velik robec nositi seboj, in v dosti velik robec ali prt se pobaše še tudi večja literatura nego je naša slovenska.

Čestokrat je tudi gospod Deschmann & Co. po svojih listih smešil naše duševne proizvode odrekajoč jim vsako vrednost, mnogokrat so naši narodni nasprotniki poudarjali, da naš jezik nij sposoben niti za šole niti za urade, da je tedaj neopravičeno naše zahtevanje po enakopravnosti, da nam nij treba nikakih jezikovnih koncesij. In izrazi, ki so se rabili pri tacihih prilikah, nijso bili posebno izbrani, čim osornejši, bolj so jim bili po volji. Naravno je tedaj, da od te strani nijsmo pričakovali nikakega priznanja. —

Pa nedoslednost nij najmanjša lastnost gospodov iz nasprotnega ostroga in „sila kola lomi“. Deželni odbor kranjski, po svojej večini nemški in protinaroden „par excellence“, razposilja ravnokar poziv, v katerem se obrača do poštvalnosti in radodarnosti prebivalcev Kranjske za jako hvalevredno in še bolj potrebno podjetje, namreč zidanje deželnega muzeja v Ljubljani.

V tem pozivu pa pravi:

„Namen tega nij le razstava, ampak tudi temeljito poučevanje, torej se bode pri novem poslopij skrbelo za posebno dvorano za poslušalce, v kateri se bode predavalo, in za bralne sobe v porabo za stare listine in bibliografsko gradivo, ki ima obsezi vse kranjsko deželo zadevajoče natisnene spise in vse do sedaj na svitlo dane proizvode **lepo se razvita slovenske književnosti.**“

Te besede tedaj moramo, ker prihajajo od deželnega odbora kranjskega, smatrati ne kot prazen kompliment, nego kot javno pri-

znanje našega slovstva, kot pohvalo za naše delovanje, za naša prizadevanja, ker nečemo misliti, da so izrekli pohvalo le zbog tega, da bi se mi zavzeli za omenjeno „domoljubno“ podjetje.

S temi besedami oporekli so svoja prejšnja zaničevalna očitanja in nekdanji pesnik „Slave Slavjanom“ podpisuje sam naš napredek in konstatuje, da se mu godi — kar smo uže jedenkrat trdili — kakor Bileamu, da je šel namreč proklinjat, a mora blagoslovljati!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 4. marca.

Denes prišlo je Nj. veličanstvo naša cesarica z Angleškega v Pariz in ostane tam šest dni.

Z bojišča na jugu dohajajo samo službena poročila, a ona neprestano trdijo, da se vstasi umikajo. Zadnje vesti poročajo, da so naše čete zopet pobile vstase okolo Uloka in da so po svršetku boja zasele Ulok. Privatne vesti o bojih se ne smejo pošiljati iz okupiranih provincij, in da bi jih tudi dobili, ne smeli bi jih priobčiti, če bi ne bile popolnem v soglasji s službenimi. Radi tega se ne more natanko poizvedeti, kako je z vstajo, se li pritližava koncu. Toliko pa je iz dozdanih službenih poročil razvidno, da so vstaski čete mnogobrojne in da se še množe — a da so plašljive. — Glavno poveljništvo iz Sarajeva javlja od 28. m. m., da čete, katere so šle rekognoscirat, nijso nikjer okolo Stolca, Bileka in Trebinja opazile vstasev. — „Dt. Ztg.“ objavlja neposredno jej došli telegram: 120 vstasev prihrulo je v 26. dan m. m. v okraj Zara in odvzeli so v Bukovici 400 ovac in nekaj volov. Vstaja širi se v Bosni na dalmatinske meje. V okrajih Petrovaca in Ključa se vrše skrivna zborovanja. —

Ko je govoril vročerkvni Skobeljev svoja dva vojevita govora, zavpila je nemška žurnalistika v svet: Rusija pripravlja vojno proti Avstriji in Nemčiji. Se ve da so to ti zakleti sovražniki slovanstva storili le z namenom, da bi dozdanje prijateljstvo z Avstrijo raztrgali in Rusijo osamili. In kdor prebira le to kvitesenco nemške perfidnosti in sebičnega

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Malovrh.)

Prva knjiga.

XVIII.

(Dalje.)

Paklin vodil je svoje prijatelje do one „samotne klopice“ in, spodivši nekoliko žensk, ki so ondud kaj sedele, jih povabil, da se vsedejo. Mladi znanci so se potem „razgovarjali“ . . . precej dolgočasna zabava, osobito v začetku novega poznanstva — in strašno neplodovita.

„Da!“ rekel je najedenkrat Paklin, obrnivši se do Neždanova, „reči Ti mi je še, kako je to, da sem tu. Kakor znaš, peljem vsako leto svojo sestro kam na deželo; ko sem zvedel, da ti v bližini tega mesta živiš, spomnil sem se dveh vrlo čudnih ljudi: moža in žene, s katerima smo po majki v rodu. Otec moj bil je malomeščan, (Neždanov je to vedel, a Paklin povedal je to zavoljo — ostalih dveh) majka

pak iz plemenite obitelji. Uže dolgo časa povabljal so nas ti rojaki, da jih obiščemo. — Stoj! mislil sem si jaz, to mi je po vseči. To sta dva vrlo dobra človeka, sestri se bode tu dobro godilo — kaj hočem več! Tako prišla sva sem. In res, tu se izvrstno živi! Ali kako smešna sta ta človečka! — Ne, s tema se morate na vsak način seznaniti! — Kaj pa tu delate? Kdo bode obedovali? Čemu ste sploh v mesto prišli?“

„Denes obedujemo pri nekem Goluškinu . . . tukajšnjem trgovci,“ odgovoril je Neždanov.

„Kdaj?“

„Ob treh.“

„Ah! Gospodje se bode o . . . o naših stvarih . . .“

Paklin pogledal je najprej Solomina, ki se je smehljal in potem Markelova, ki je vedno srditeje gledal, ter potem Neždanovu rekel:

„Daj, govori Aleksej, naredi kakšno znamenje . . . reci vender gospodoma, naj se pred menoj ne bojita . . . da sem jaz jeden vaših.“

„Tudi Goluškin je naš,“ rekel je Neždanov.

„Tako? No, to mi je drago! Do treh je še

dosti časa, s katerim moremo razpolagati. Prosim, pojte z menoj k mojima sorodnikoma . . .“

„Si li znorel? Kako je to kar tako mo- goče? . . .“

„Zato se ti ne brigaj, to je moja skrb. Pomisli si zelenico v puščavi: ni o politiki ni o književnosti in sploh o ničem, kar nas zanima, nij onima človekoma poznano. Uže hiša je stara, velika omara, kakeršnih je dan danes redko kje videti; zadaha, ljudje, zrak, vse je starožitno; obleka, prah za lase, vse spomina na dobo Katarine II., na osemnajsto stoletje. A lastnika sama, mož in žena, jednako silno stara, — sta še brez nagrbčenega obraza: okrogla, mehka in čedna, prave inserable-papige, poleg tega jako dobra, do neumnosti prava svetca! — Sicer vele tudi, da velika dobrohotnost nadomestuje druge duševne moči . . . toda za to se jaz ne brigam; jaz samo to vem, da sta moja starca — dobra in poštena! Otrok nijsta nikdar imela „otročja sreč- neža“, to je priimek, ki ga vsak v mestu vé. — Oblečena sta oba vedno jednako, v istih mnogobojnih kapotsuknjah, kakor jih nij dan danes nikjer več videti; podobna sta si tako, da bi ja človek lahko

sumničenja in ne prebira tudi ruskih listov, mislili bi si res mogel, da stoje uže milijoni oboroženih ruskih vojakov na meji gališkej. A ruski listi zatrjujejo vsi, da Rusija hoče mir in jednako zatrjujejo tudi dvorn ruski krogi. Naj navedemo le, kako slika liberalni „Golos“ **zdanjo situacijo**: „Nemčija ne veruje v bližnjo vojno, Avstrija ne želi vojne in Rusijo varuj Bog in naša pamet pred njo.“ List potem razmotriva dalje svojo trditev in pride do zaključka, da bi vojna mej Avstrijo in Rusijo pomenila boj na smrt in življenje slovanstva z germanstvom. „Ta boj,“ nadaljuje list, „bi Avstrijo, iz toliko narodnostij sestavljeno, v vsakem slučaju do dna pretresel. Avstrija ima torej vzrok, da smatra to vojno kot največjo nevarnost za svojo ekzistenco, tudi če je še tako skrbno vse šanse preračunila, na katere bi s pomočjo Nemčije računati smela Za Avstrijo nevarna vojska bila bi tudi za Rusijo strašan dogodek,“ in dalje se ozira list po Rusiji in vidi, da Rusija tudi pripravljena ni za vojno in kaj bi tudi Rusiji hasnilo, če bi se spustila v vojno in če bi zmagala: „katere posebne dobrote bi mogli kot zmagovalci izkazati Evropi? Težavno bi bilo naše stališče kot zmagovalca. A če vojna sreča nij na naši strani? Kaj potem, če bi pri vsem svojem patriotizmu in svojem prevladujočem številu nijmo v stanju premagati sovražnika, ki se nam nasproti postavi z vsem svojim rodnom, ki je ob enem dobro vajen v umetnostih, trdno urejen in bogat kulturnih sredstev? . . . Mi vender nečemo pred seboj odkriti vse podobe bede, pred katero nas varuj Bog in naša pamet. . . Vojne se torej nij bati!

Vnanje države.

„Agramer Ztg.“ prinaša iz Ruščuka brzojav: „Ruski glavni konzul v Sofiji, pl. Hitrov, poklical se bode s tega mesta nazaj, in sicer osobito zaradi protiaustrijskega govora, katerega je ta diplomat pred kratkim v Ruščuku govoril, in v katerem je dejal, „da so dnevi Avstro-Ogrske seštet.“ Odgovornost za istino prepuščamo temu uradnemu listu. — Učitelji baje demonstrirajo z mladimo vred za to, da bi se Cankov zopet nazaj poklical na prejšnje mesto.

V francoskem ministerskem svetu predložil je Freycinet depeše, katere pričajo, da so vlasti jedine o rešitvi egiptovskega vprašanja in da je upanje, da se bode povoljno rešilo.

Kakor poroča „Vaterland“ iz Rima, vzprejel je papež o obletnici, ko je zasel papeški stol, deputacije in dejal jim, da se ne more spuščati v nikake pogodbe, dokler je papežev dostojanstvo in moč zavisna od sile in varuštva drugih. Da misli papež zapustiti Rim, o tem nij nič omenil.

Kakor je poročal brzojav v včerajšnjem listu, napadel je nekov trgovski pomočnik brez službe, imenom Roderik Maclean, angleško kraljico, ko se je v 2. dan t. m. ob 1/2 6. uri zvečer peljala iz Londona prišedši na grad Windsor. Ob 1/2 6. uri došel je namreč na kolodvor v Windsoru dvorni železnični vlak, v katerem se je pripeljala kraljica. Velika množica radovednežev bila je zbrana na kolodvoru in pričakovala kraljice in med temi je bil tudi napadovalec. Ko je kraljica s princesinjo Beatrice stopila v voz, kateri jo je čakal na kolodvoru in so konji ravno potegnili, kar dvigne slabo oblečen mož samokres, nastavi hladnokrvno in premišljeno ga naravnost proti kraljici in ustrelil; on je bil od voza oddaljen okolo 30 korakov. Policija je takoj ugrabila napadovca in ga komaj

ubranila, da nij ljudstvo izvršilo na njem hitri sod. Kraljica nij bila ranjena; natančno preiskavanje je celo pokazalo, da niti krogla nij zadela voza. Policija preiskala je samokres in našla da je bil za štiri strele nabasan in sicer za dva ostro, za dva pa les smodnikom. — Napadovalec Roderik Maclean, star 32 let, rojen v Londonu, trgovski pomočnik brez službe, čakal je uže celo popoldne na kolodvoru v Windsoru in ko ga je postal načelnik, ker se mu je zdel sumnjiv, vprašal, kaj tu postopa, je dejal, da pričakuje nekovega vlaka. Jedni trdijo, da je blazen; zdravnik, ki ga je pa v zaporu preiskaval, je konstatiral, da je na duhu zdrav. Maclean je dejal, da se hoče sam zagovorjati. Kaj bilo vzrok temu napadu, se ne ve, a trdi se skoro z gotovostjo, da nij bil političen motiv zraven, osobito, ker se do sedaj nij skazalo, da bi bil Maclean ud kakemu društvu, ali političnej zavezi. — Angleška kraljica Viktorija vlada uže 45 let in med tem se je napala uže predvčeranjim v šesto. Vender pri vseh teh napadih kraljica nikdar nij bila prav nič ranjena. Vsi ti napadi pa se tudi izvršili nijso z namenom, da bi kraljico odstranili, umorili, ker nijso bili politične naravi, niti ne posledica osobnega maščevanja. Napadovalec so bili skoro vsi blazni. — Prvi napad na kraljico Viktorijo se je izvršil v 10. dan junija 1840. Dvakrat ustrelil je na njo 18 letni dečko, imenom Edvard Oxford. Kraljica nij bila nič ranjena. Napadovalec se je zaprl, postavil pred porotnike, se spoznal blaznim in se izročil blaznici. Drugi in tretji napad sta se hitro vrstila jeden za drugim in sicer v 1842. letu v maju. Prvi napastnik je bil John Francis, mož brez službe. Obsojen je bil v smrt, a bil pomiloščen v dosmrtni zapor. Čez malo dnij potem streljal je na kraljico grbav človek, imenom Beau, a samokres se nij hotel sprožiti. Obsojen je bil več let v zapor. Četrty napad je bil v letu 1850. Ta napad je znamenit. Ko se je kraljica peljala na sprehod, približal se jej je huzarski lajtenant Robert Pate in jo udaril s palico po obrazu. Kaj je bilo temu napadu vzrok, se ne ve; morda je bil kdaj v svojej vojaškej službi razžaljen. Porotniki ga nijso izpoznali blaznim in obsojen je bil v mnogoletno ječo. Peti napad je bil 29. februvarja 1872. Ko se je kraljica peljala na sprehod, nastavl je na njo 18letni deček samokres, ustrelil nij, ker je nij bil samokres niti nabasan, da, celo polomljen. Hotel je kraljico le ustrašiti, da bi uslišala prošnjo, katero jej je ob enem izročil. Tega napastnika nijso niti pred sodnijo postavili, marveč ga poslali takoj v blaznico.

Dopisi.

Na Igu, 28. februvarja [Izviren dopis.] Tudi pri nas imeli smo dne 12. februvarja tombolo na korist revne šolske mladine in dne 19. februvarja pa za napravo nove šolske zastave. Zavedni in napredni gostilničar g. A. K. ozalšal je ukusno dvojico sob z bršljinom, in nad vhodom brali smo napis „V slogi je moč“. Razposlala so se lično tiskana vabila izbornim in za napredek navdušenim gostom, kateri so se v obilnem številu zbrali o napovedanej uri v ozalšanej gostilni. Po tomboli, kjer smo videli lepe dobitke, zavrstile so se mlade in čvrste peté, drugi smo se pa prijateljsko razgovarjali, vsak po svoje; tako je nam le prekmalo potekel čas prijetne zabave, katere nij motila nobena reč do ranega jutra.

Tudi smemo biti zadovoljni z doneskom za zastavo, h kateremu je tudi domoljubni Fr. P. s svojo prizadetvo veliko pripomogel. Hvaležno nam je tudi omeniti izvrstne postrežbe uljudnega gostilničarja, kateri si je vse prizadel za okusno jed in izvrstno pijačo.

Iz Cirknice 2. marca. [Izv. dop.] V svojem zadnjem dopisu v št. 45 „Slovenskega Naroda“ stavil sem nasvet, da se za snaženje odtokov, jam in drugih požiralnikov, kakor tudi za reguliranje poglavitne struge „stržena“ v našem jezeru voli iz vseh interesiranih občin in krajev poseben odbor, čegar skrb bi tudi bila v dosego koristnega namena dobiti kje kako denarno podporo in pomoč. Ta zadeva našega jezera dozdeva se mi pa toliko važna in obče koristi, da si ne morem kaj se je zopet poprijeti in o njej izpregovoriti še na dalje nekoliko besedij.

V prvej vrsti hočem tu nasvetovati, da bi županije v Cirknici, Starem trgu in v Planini združeno obrnile se do svojega državnega poslanca g. Obreze, da on poizve pri c. kr. ministerstvu za poljedelstvo, kaj je vender z dr. Vincentinijevim nasvetom o osušenji našega jezera. Ves njegov referat leži baje tam mrtev; dasiravno je državo stal nekoliko stotakov.

Se-li je morebiti pri zelenej mizi takoj izprevidelo, da je nasvet njegov neizpeljiv, ali da bi morebiti ne bili dotični troški v nikakej povoljnej primeri h koristim, katere bi se dosegle po dovršenem osušenji našega jezera? Sploh naj bi g. Obreza probudil dr. Vincentinijevo dete iz petletnega spanja. Dalje naj bi se županiji v Cirknici in v Starem trgu obrnili do visoke c. kr. deželne vlade za pridobitev denarne podpore, ker bi se brez nje kaj izdatnega ne moglo dovršiti. Res da se z delavnimi močmi od strani posestnikov lahko mnogo doseže, a za potrebno strelivo, za odstranjenje kamenja in drugih skalnatih zaprek, za preiskavo podzemeljskih votlin in za to vsestransko potrebnega orodja je treba novcev in zopet le novcev.

Teh pa nijma naš kmet in te pridobiti naj bode torej skrb imenovanih županij. Naj se v to svrhu vporabi tudi najemščina jezerskega lova, ker teh novcev se je nekaj let sem moralo itak uže nekaj nabrati.

Tu nekaj, tam nekaj — pa bo šlo — ako je le kje dobra volja, da se dobi veselje do stvari.

Tla našega jezera gledajo gotovo v boljšo prihodnost, in čim hitreje se bode nam ta prikazala, tem preje se bodo razumni možje z obrežja jezerskega — poprijeli hvaležnega dela, ne ustrašivši se truda in skrbi.

Na delo torej, gospodje! Ne čakajmo zopet poletja, da se jezero vnovič osuši. Uže zdaj naj se prične delovanje. Nemudoma naj se naprosi g. državni poslanec Obreza, da interpelira v tej zadevi g. ministra za poljedelstvo, takoj naj se uložijo prošnja pri deželnej vladi za denarno podporo, naj se brez obotavljanja poizve za najemščino jezerskega lova in konečno naj se brez zamude sestavi in voli odbor,

zamenjal, samo da nosi gospa čepo, mož pa kapo, ki je pa isto tako s tulom olepšana, ko čepa. Da bi pri čepi trakov ne bilo, nemožno bi bilo spoznati, kdo je mož, kdo žena, ker je on brez brade. On se zove Fomuška, ona Fimuška. Lehko bi se za denar gledati dajala. Starca sta se srčno ljubila, ter se vrlo veselila, če ja je kdo obiskal, dobra in ljubezniva pokazujeta koj vse svoje dragocenosti. Samo pušiti se v njih ne sme; ona nijsta staroverca, le tabaka ne trpita. Saj v dobi Katarine II. še nihče nij tabaka pil; zato pak tudi kanarčkov nijmata, ker tedaj še nijso znani bili . . . A da je to velika sreča, gotovo pritegnete! — No, kaj mislite, bi li tja šli?“

„Jaz res ne vem . . .“ odgovoril je Neždanov.

„Še malo potrpljenja prosim, jaz še nijsem vsega povedal. Tudi njijina glasa sta si slična: ako slušalec oči zatrene, potem ne vé, kdo govori. Meni se le zdi, da je v govoru Fomuškinem več čuvstva, a v Fimuškinem več energije. Vi gospodje nameravate nekaj velicega izvršiti — morda vas ljuta borba čaka . . . Ne bi li, predno v šumeče valove poskočite . . .“

„Stopili v stoječo vodo?“ segel mu je Markelov v besedo.

„Zakaj ne? Ta voda stoji, ali ne gnije. Nekatera pustinska jezera nijmajo vidnega odtoka, ali nijso nikdar pokrita z zeleno plesnovino, zato ker na njih dnu studenci izvirajo. Tudi izvirajo v dnu srca mojih starcev čisti in bistri studenci! Če nič drugega nečete znati, nego kako se je pred sto ali stopetdesetimi leti živelo, kar pojdite brzo z menoj. Kajti mogel bi priti oni čas, ona ura, brez dvojbe jedna ter ista ura za oba, ko bodeta moja ptička mrtva raz svoje palice pala — in ž njima izginilo bode vse, kar je starinsko, stara hiša bode razpala, a na tem mestu rastlo bode ono, kar po moje pramajke besedah vedno ondukej raste, kjer je prej kaj „človeškega“ bilo, namreč: koprive, torice, dračje in brinje; ko ne bode več te ulice, a drugi ljudje bodo tu živeli, ki takšnega žitja nikdar videli nijso! . . .“

„Pojdimo,“ rekel je Neždanov, — „kaj?“

„Jaz grem iz srca rad,“ pritrdil je Solomin; „to sicer ne spada v mojo stroko, ali je gotovo vrlo zanimljivo, in ako je gospod Paklin uverjen, da naš

pohod starih ljudij ne moti . . . zakaj bi ne šli . . .“ — „Ne dvojite!“ odgovoril je Paklin, „baš obratno, starca se bodeta jako veselila. Tam nij nobenih ceremonij treba. Saj sem sam rekel, da sta to dva „otročja srečneža“! Nekaj vam bodeta pela. Gospod Markelov greste li z nami?“

Markelov namignil je jezno z ramama.

„Saj vender ne bodem tu sam ostal! Pokažite nam pot.“

Mladi znanci vstali so raz klopi in se odpravili na pot.

„Kako srdit in nezadovoljen je ta človek,“ šepetal je Paklin Neždanovu na uho; kakor sveti Janez Krstnik, ki se je redil od samih kobilic . . . od samih kobilic brez medu! Oni drugi je pa vrlo ljubezniv človek. Kako prijetno se smehlja. Tako se le ljudje smeje, ki so, brez svojega znanja mnogo pametnejši od družih.“

„Ali takšni ljudje sploh živé?“ vprašal je Neždanov.

„Žal, da se le vrlo redko kdaj kakšen najde“, odgovoril je Paklin.

(Dalje prih.)

čegar skrb bode potem izpeljava potrebnih stvari v doseg velike koristi, katera nam ponuja naše jezero.

Storilo se bode veliko, ako se le to doseže, da bi jezero uže maja meseca vsakega leta odteči moglo. Neizmerne koristi bi pa bilo delo po nasvetu g. dr. Vincentinija, da se jezero deloma osuši, da se voda po tehničnih pravilih izpelje z rodovitnih senošet v gotove jarke, sem ter tja zajezi in da se tem potom pridobi iz kisle jezerske kravine in bilja — dobra, sladka in redilna krma. K.

Iz dolinske okolice 2. marcija. [Izv. dop.] Sodečim iz raznih dosedanjih dejanj nam je odkritosrčno priznati, da je Dolina vsekako naše slovensko narodno središče v Istri. Mili nam „Slov. Narod“ se je tega nedvomljivo tudi uže sam prepričal, kajti bilo mu je uže marsikojo važno dogodbo iz ovega kraja zaznamenovati v svojih predalih. Blagovoli naj torej sprejeti še naslednje kratko poročilo.

Pustno nedeljo, dne 19. p. m., priredila je dolinska čitalnica zopet dokaj zanimljiv večer. Posamezne točke veselicega sporeda vršile so se v obče zadovoljstvo. V deklamaciji „Slovenska junakinja“ čudili smo se priprostej domačinki, zlasti ker, kakor sem doznal, bila je prvokrat javno nastopila. Videlo se jej je, da se ne plaši, da umi in čuti, kar govori. — Isto izbornostjo se je igrala igra „Kje je meja?“. Tudi v tej so bili zastopani večinom priprosti domačini. Tujec ne bi skoro verjel, da se najde v priprostem selu toliko dramatične izurjenosti. Vse bilo je naravno, neprisiljeno, dostojno. — Jednako sta nas domačina dvogovorom „Zakonski prepir“ vrlo zabavala. Konečno zahtevala je tudi tombola nekaj pozornosti. Mej posameznimi točkami veselicega sporeda navduševalo nas je ubrano in miloglasno narodno petje pod vodstvom neutrudljivega nadučitelja gosp. Vekoslava Bunca.

Po dovršeni prvi veselici pričela se je isto živahnostjo druga v gosp. Pangrčevih prostorih. Sešla se je bila vesela družba, v kojoj do ranega jutra nij manjkalo navdušenih napitnic. Razšli ter na svoja domovja podali smo se še le mnogo kasneje — ko mežnar odzvonil je dan.

Kakor nam udom vesele družbe, tako ostane tudi revnej dolinske šolske mladini vesel večer v vednem spominu, kajti njej v prid je določena polovica svote veselicega dohodka. Zdravko.

Z Dunaja 28. februvarja. [Izv. dop.] (O banki za avstrijske dežele in novem denarnem zavodu na Dunaji.) Kakor znano, prevzela je „Union générale“, ki se je nedavno v Parizu unesrečila, zidanje srbskih železnic. Po padu tega zavoda zaprli so v Parizu Bontoux, glavo propalega zavoda in njega ravnatelja Fedra, ki sta pa sedaj uže izpuščena. V celem Srbiji zavlada je vsled tega dogodka velik strah, ker Srbska imela je po nekaterih virih izgubiti 40 milijonov, po drugih najmanj 17 milijonov frankov. Srbski minister Mijatović podal se je v Pariz, da otme, kar se da oteti. Dogovarjal se je s francoskimi zavodi, ki bi prevzeli zidanje srbske železnice pod uveti, ki jih je sprejela „Union générale“. Pa dolgo se mu nij ničesa hotelo posrečiti.

O banki za avstrijske dežele zagnali so Rothschildovci zlobne glasove v časnikih, v zbornici itd. „Länderbank“ propade, to se je prorokovalo dan na dan. Finančnega ministra so siloma hoteli napraviti odgovornega za pad „Union générale“ in ker je dovolil banko za avstrijske dežele. Prišlo je celo tako daleč, da se je na Dunaji govorilo: danes pala je „Länderbank“.

A kakó je ta zavod rešil svoje ime! Finančnemu ministerstvu odpovedala je pri njej naloženih 7 milijonov goldinarjev vladnega denarja, 1. februvarja potreboval je finančni minister jeden milijon. Zavod pa je denar izplačal pred zaželenim obrokom. Ko se je finančnega ministra v tej zadevi interpeľovalo, izplačala je banka ostalih 6 milijonov v dveh obrocih po 3 milijone.

Sedaj pa se Krakavskemu „Czasu“ poroča, da sta grof Ludv. Wodzicki, guverner banke za avstrijske dežele in njen ravnatelj vitez Hahn pridobila več francoskih zavodov (imenujejo se „Comp-

toir d'Escompte, Credit Industriel, Société des depots), ki bode ž njo ustanovili nov denarni zavod na Dunaji pod naslovom: Société pour les chemins de fer serbes: t. j. Društvo za srbske železnice. Ta grupa imela bode baje izdati novo avstrijsko rento. Dotacija banke znašala bode 50 milijonov frankov. Za zidanje srbskih železnic namenjenih je 100 milijonov frankov. V dunajskih finančnih krogih t. j. mej židovsko grupo Rothschildovo izbudil je nov zavod veliko senzacijo, posebno, ker so pri novem zavodu tudi znana angleška imena.

Od mnogih strani trdi se, da vit. Dunajevski na vsak način hoče avstrijske finance emancipirati od Rothschildov. Dozdeva se, da se mu bode to polagoma posrečilo. Pad „Union générale“ bode morda vender še imel kakov dober nasledek! To najnovejši dogodek na finančnem polju evropskem. Banka za avstrijske dežele nastopila je kot važen zavod evropski. Pravijo, da bodo to velike mejnarodne in finančne pa tudi politične koristi. P.

Domače stvari.

— (Pogorelecem v Nadanjem selu) daroval je naš presvitli cesar 500 gld.

— (Jour fixe) je danes pri Tavčarji.

— (Slovensko gledališče.) Jutri se predstavljata igri „Damoklejev meč“ in „Županova Micika“, na kateri naše občinstvo opozorujemo, da z obilo udeležbo podpira domačo reč.

— (Upravni odbor društva „Narodni dom“) imel je dne 1. t. m. svojo tretjo sejo, v katerej so se sklenile nekatere premembe pravil, ki se imajo prihodnjemu občnemu zboru predložiti. Glavna prememba je ta, da bo odslej društvo razen deležnikov imelo tudi še take društvenike, ki bodo jedenkrat za vselej društvu podarili vsaj 100 gld. ali se pa odvezali tako dolgo, dokler „Narodni dom“ ne pride v lastnino „Matice Slovenske“, plačevati vsako leto po 10 gld.

— (Pušice za nabiranje prostovoljnih doneskov za „Narodni dom“) dobivajo se prav po ceni pri kleparji gospodu Srečku Nollji, na kar narodne gospode gostilničarje in kavarnarje opozorujemo.

— (Za „Narodni dom“) nabralo se je v čitalnici Kanalske pri besedi 19. m. m. 48 gld., katere je njen predsednik gosp. dr. A. Lisjak te dni poslal društvu blagajniku. Naj bi vse naše čitalnice posnemale to svojo sestro.

— (Imenovanje.) Gospod Ivan Nabernik, pristav pri c. kr. okrajnej sodnji v Kamniku, imenovan je okrajnim sodnikom v Litiji. Čestitamo!

— (Čujte!) Te dni imelo je ljubljansko konstitucionalno društvo svoj občni zbor, katerega se je tudi g. baron Karol Wurzbach, predsednik c. kr. kmetijske družbe, udeležil, kar je g. Dežmana menda — kakor graška „Tagespost“ poroča — jako veselilo. Mi smo prepričani, da g. Wurzbach ustreže vsej deželi, ako se dá voliti predsednikom konstitucionalnega društva ter popusti predsedništvo c. kr. kmetijske družbe. Ravno sedanja vlada dela, kolikor le mogoče v povzdigo našega kmetijstva, ako se pa g. predsednik kmetijske družbe udeležuje zborov, v katerih gg. Schrey in drugovi zabavljajo vladi, kako bode potem ljudstvo po deželi zaupalo delovanju kmetijske družbe. Toliko danes, drugič povemo lahko več.

— (Svarilo.) Na včerajšnjem ribjem trgu odvezli so se trem prodajalcem z dežele trije jerbasi žlahtnih rakov, kateri se po novej postavi za povzdigo ribarstva od 1. oktobra do 30. aprila vsakega leta sploh niti loviti niti prodajati ne smejo. Odvezti raki vrgli so se v vodo. Prodajalci trpé pa razen občutljive škode še denarno kazen. — Pri tej priložnosti izrekamo pač željo, da naj bi politične oblasti za to skrbele, da se na novo izdane postavbe kar je največ mogoče prebivalstvu naznanijo in isto pred škodo, ki mu iz neizpolnjanja postav nastane, po moči varuje.

— (Iz Logatca) se nam v dopolnitev včerajšnje notice piše, da je tisti slepar, ki je zlorabil cesarsko uniformo, pripovedoval, da je 5. ulanskega polka, bival na dopustu v Trstu in stavil z nekimi

častniki 44. pešpolka, da pride v dveh dneh peš v Ljubljano, pa da vsled deževja rajši izgubi stavo in v Logatci ostane. V Senožetah je ta zločinec zastavil nek red, kateri se je pred 2. dnevom deponiral pri c. kr. okr. glavarstvu v Postojini. Slepar, ki je imel sicer prav častniške manire, odpeljal se je v četrtek zvečer v Ljubljano naravnost na južni kolo-dvor. Žal, da se nam njegova zunajnost nij nič opisala.

— (Umrli) je č. g. Anton Žohar, župnik pri sv. Martinu v Rožnej dolini, 65 let star.

— (Spremembe v lavantinskejši škofiji.) Č. g. dekan Fr. Mikuš je postal nadžupnik v Konjicah, č. g. Slavoljub Janžek, župnik pri sv. Martinu za Laškem, č. g. Bl. Cilenšek provizor v Zagorji in č. g. Fr. Čizej, kaplan na Sladkeji gori.

Zahvala.

„Narodna šola“, društvo v podporo ljudskih šol in učiteljev, je po slavnej kranjskeji hranilnici prejela letos 200 gld. podpore. Za ta blagodušni dar izreka blagemu zavodu najsrčnejšo zahvalo društveni odbor.

Zahvala.

Slavnej hranilnici kranjskeji, ki je po sklepu občnega zbora dne 28. februvarja blagovolila zopet letos naskloniti Glasbene Matici 50 gld. podpore, izrazuje tu javno svojo iskreno zahvalo Glasbene Matice odbor.

Razne vesti.

* (Velikost morskih valov.) Največji valovi dosežejo, kot je preračunil Anglež Stewenson, visokost 13 m.; premikajo se lahko s hitrostjo 52 kilometrov v eni uri ali 145 metrov v eni sekundi. Njih pritisk se ceni 20.400 kilogramov in je sploh tako močan, da drvé lahko pred sabo nad 5000 ton težke skale.

* (Žrebci.) Prusija ima v svojih 15 žrebčarijah po deželi 1897 žrebcev, od katerih jih je 550 iz glavnih žrebčarij, 1347 pa je nakupljenih.

Deželno gledališče v Ljubljani.

V nedeljo 5. marca 1882.

Damoklejev meč.

Gluma v jednom dejanji. — Nemški spisal Gustav zu Putlitz.

OSOBE:

Florijan Prilepek, knjigovez — gospod Sršen.
Lucija, njegova žena — gospa Gutnikova.
Serafina, njijna hči — gspdc. M. Nigrinova.
Gregec, učenec — gspdc. G. Nigrinova.
Ivan Perésnik, narodni učitelj — gospod Danilo.

Potem:

Županova Micika.

Kratkočasna igra s petjem v dveh dejanjih. — Po Linhartu v Ljubljani prvokrat 1790. leta igranej predelal dr. Janez Bleiwies.

OSOBE:

Jaka, župan — gospod Hudorovič.
Micika, njegova hči — gspdc. M. Nigrinova.
Anže, Micikin ženin — gospod Sršen.
Podgorska, mlada vdova — gospa Gutnikova.
Süssheim — gospod Danilo.
Windberg, njegov prijatelj — gospod Zbilian.
Glazek, pokotni pisec — gospod P. Kajzel.
Kmetiski fantje. — Igrališče na kmetih.

Vstopnina kakor po navadi.

Kasa se odpre ob 1/7. uri. — Začetek ob 7. uri zvečer.

Dunajska borza

dne 4. marcija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih . . .	75 gld.	—	kr.
Enotni državni dolg v srebru . . .	76	—	—
Zlata renta . . .	93	45	—
1860 državno posojilo . . .	128	40	—
Akcije narodne banke . . .	818	—	—
Kreditne akcije . . .	307	—	—
London . . .	120	40	—
Srebro . . .	—	—	—
Napol. . .	9	52 1/2	—
C. kr. cekini . . .	5	63	—
Državne marke . . .	58	80	—
4% državne srečke iz l. 1854 . . .	250 gld.	119	50
Državne srečke iz l. 1864 . . .	100	196	75
4% avstr. zlata renta, davka prosta . . .	93	50	—
Ogrska zlata renta 6% . . .	118	85	—
— 4% . . .	87	30	—
— papirna renta 5% . . .	86	80	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig. . .	104	—	—
Dunava reg. srečke 5% . . .	100 gld.	114	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi . . .	119	—	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice . . .	98	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice . . .	105	—	—
Kreditne srečke . . .	100 gld.	175	—
Rudolfove srečke . . .	10	20	50
Akcije anglo-avstr. banke . . .	120	123	75
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. . .	202	—	—

Proti trganju po udih.

Gospodu Franu Kvizdi, c. kr. dvornemu založniku v Korneuburgu.

Blag vpliv Vašega c. kr. priv. restitucijskega flujda za konje mi je že več let znan.

V slednjem času sem tudi imel priliko, zdravstveno moč Vašega flujda proti trganju po udih na svoji osebi poskusiti. Njega uporabljenje me je trdovratnih revmatičnih bolečin, katere se prikazujejo posebno hudo pri mrzlem letnem času, popolnoma oprostilo. Ta uspeh z veseljem naznanjam, Vas prosim, da mi doli zaznamovano kmalu pošljete. (666)

V Bilovicah, dne 2. februarja 1881.

Spoštovanjem

Vladimir grof Logothetti,
c. kr. obrist pri deželni brambi in posestnik.

Dobi se v vseh lekarnah.

Glavna zaloga: Okrožna lekarna v Korneuburgu.

Zahvala.

Za vsestranske dokaze srčnega sočutja mej boleznijo in o smrti našega preljubega sina, oziroma brata, gospoda

Josipa Kriegerja,

potem za izvenredno spremstvo pri pogrebu, za mnogo darovanih krasnih vencev, posebno slav. društva „Sokolu“ in požarne brambi in slav. pevskega zboru čitalniškemu za milo petje, izrekava najtoplejšo zahvalo. (143)

Franciška Krieger,

Ivan Schrey,

mati.

brat.

V Ljubljani, dne 4. marca 1882.

Orgle na prodaj.

V mestu Črnomlju so orgle farne cerkve na prodaj. Orgle imajo 12 spremenov in lep glas ter za kako manjšo farno cerkev ali podružnico popolnoma zadostujejo. Prodajo se samo zato, ker si je fara večje in močnejše nove orgle omislila. Natančneje o pogojih in ceni izve se pri podpisnem župnem uradu.

Mestni župni urad v Črnomlju,

dne 1. marca 1882.

Viljem Vesel,
župnik.

(146—1)

Javna zahvala.

V noči od 5. do 6. pr. m. mi je požar hlev s senom, listjem in raznim orodjem vred upepelil. Zarvarovan sem bil pri banki „SLAVIJE“, katere mi je po svojem zastopniku g. Antonu Uršiču iz št. Vida dotično odškodnino točno in popolnoma izplačala.

Zahvaljujem se tedaj glavnemu zastopu banke „SLAVIJE“ za natančnost v nje opravičnem redu in vsled tega ta narodni zavod vsem posestnikom gorko priporočam.

Lozice, dne 3. marca 1882.

(145)

A. Žvanut.

500 zlatov

plačam onemu, kdor pri vporabljanji

Kothejeve zobne vode

1 steklenica 50 kr., še kedaj čuti zobne bolečine ima iz ust duh.

J. G. Kothe,

umirov. dvorni založnik v Mödlingu pri Dunaji, vila Kothe.

(144—1)

V Ljubljani dobi se jedino le pri lekarni Jul. pl. Trnkoczy in v vseh lekarnah, droguerijah, parfemerijah, prodajalnicah galanterijskih rečij itd. na Kranjskem.

Lepe in po ceni

klobuke in čepke,

kakor tudi

kožuhovino

prodaja

(506—26)

Anton Krejči,

v Ljubljani, na kongresnem trgu na oglu gledaliških ulic.

Marseillska žolca

(Gallerte)

za čiščenje in zboljševanje vina, kakor tudi navod se dobi zmerom pri

A. HARTMANNU,

v Ljubljani, v Tavčarjevi hiši.

Opomba. Najboljši uspeh garantiram, če se žolca pri meni kupi. (98—3)

Umetne

(55—9)

zobe in zobovja

postavlja po najnovejšem ameriškem zistemu v zlatu, vulkanitu ali celulojdu brez bolečin. Plombira z zlatom itd.

Zobne operacije izvršuje popolnoma brez bolečin

s prijetnim mamilom

zobni zdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega mostu, v I. nadstropji.

Tuji:

3. marca.

Pri Slonu: Eisert z Dunaja.

Dr. Bena iz Grada.

Pri Maliet: König z Dunaja.

Urbantschitsch iz Hofelna.

Fischer z Dunaja.

Cinauer iz Celja.

Fur- tcher z Dunaja.

Pri avstrijskem cesarji: Le- ber z Maribora.

Gosp. G. Piccoli, lekar v Ljubljani!

Prosim Vas uljudno, da mi zopet pošljete 24 steklenice Vaše izvrstne

Franzeve esence.

Slednjo pošiljatev sem že mej razne bolnike v svoji župniji razdelil in vpliv je bil vedno izvrsten.

V Fianoni, Istra, 22. avgusta 1881.

Spoštovanjem

Anton Vlašič,
župnik-kanonik.

Znamenito!

Prosim uljudno, pošljite mi 30 steklenic Vaše izvrstne

Franzeve esence.

Zahvaliti se imam le Bogu in Vam, da sem se iznebil migrene, katere me je leta in leta nadlegovala.

V Zenku, Hrvatska, 17. sept. 1881.

Spoštovanjem

Angelika Kling,
uradniška vdova.

(598—10)

Naroča naj se pri izdelatelji: **Gabrijel Piccoli**, lekar „pri angelji“, v Ljubljani, na Dunajske cesti. Naročila se promptno proti povzetju efektuirajo.

Oznanilo.

Prostor ob cesti ležeč pri parnem mlinu v Ljubljani, proti novi cerkvi in kasarni ležeč, za dve ali tri hiše, se proda iz proste roke. Prostor ta meri okoli 1000 sežnjev. — Proda se iz proste volje tudi kmetija na Ježici, hiša s sadnim vrtom, klet, hlev za 10 glav živine, pód, šupa, 7 oral njiv, 8 oral senošet, vse blizu in v dobrem stanu. — Natančneje se izve v **Kravjej dolini št. 9 v Ljubljani.** (113—3)

V. LOBENWEIN
fotografični atelier
v hotelu „pri slonu“.

Fotografira se vsak dan. (63—6)

Gastlov
kri čistilen čaj,

to jako vplivno zdravilno sredstvo iz dobrih, nedražilnih, odprtje pouzročujočih zelišč, odpravi vsako nabiranje žolča in zlez, oživlja prebavljalni aparat.

Gastlove posladkorjene kri čistilne kugljice

(škatljica po 30 in 50 kr.)

(624—18)

so najbolj renomirano, najcenejše, pripravnejše sredstvo proti zaprtju, migreni, hemoroidom, krvnemu natoku, revmi in podagr, proti boleznim na jetrih in žolci, proti izpahnenju. Najboljše blato odpravljajoče sredstvo za žene in otroke.

Pravi so oni preparati, ki nosijo firmo centralne zaloge:

Lekarna „pri obelisku“ v Celovci.

Zaloga v Ljubljani: V. Trnkoczy; v Postojni: A. Leban;

v Kranji: K. Savnik; v Logatci: Al. Skala; v Zagorji:

A. Mihelič; v Semlinu: J. Straub.

Znamenito!

Tu je na mestu: „Čast zaslugam!“ Večkrat sem rabil Vašo odlično

Franzevo esenco,

mnogim bolnikom sem jo nasvetoval in dober uspeh nij izostal.

V Chersanu, Istra, 27. junija 1881.

Spoštovanjem

Anton Lupetina,
župnik-dekan.

Tinctura Rhei Composita ali **Franzeva esenca**, izdelana po G. Piccoliji, lekarji „pri angelji“, v Ljubljani, na Dunajske cesti, iz vegetabilnih substancij sestavljena, s katero so si že mnogi tiščali k zdravju pripomogli, kakor se razvidi iz pisem, ki dohajajo izdelatelju. Ona ozdravlja želodčne bolezni in na spodnjem telesu, klanju, krča, gastrično mrzlico, zaprtje, hemoroide, rumenico itd., ki je lahko smrtonosna, če se za časa ne kurira.

Cena steklenici 10 kr. a. v.

Bergerjevo medicinično milo iz smole,

priporočeno po medic. strokovnjakih, rabi se v največ evropskih državah s sijajnim uspehom zoper

vsakovrstne oprhe na životu,

osobito zoper hraste, kroničen in luskinasti lišaj, nalezljive hraste, zoper prhljaj na glavi in bradi, pege, žoltine, rdeč nos, ozebljino, potenje nog. — **Bergerjevo milo iz smole** ima 40% koncent. smole iz lesa ter se stvarno od vsega drugega mila iz smole, ki se v trgovini nahaja, razlikuje. — Da se prekanjenju izogne, zahteva naj se odločno **Bergerjevo milo iz smole** ter se pazi na znano varstveno marko.

Pri trdovratnih poltnih boleznih rabi se mestu mila iz smole z uspehom

Bergerjevo med. milo iz smole in žvepla,

a zahteva naj se vedno samo **Bergerjevo milo iz smole in žvepla**, ker so inozemska ponarejanja neuspešni izdelki.

Kot milejšje milo iz smole za odstranjenje vseh

nečistostij na polti

zoper oprhe na glavi in koži otrok in kot neprešno kosmetično milo za umivanje in kopanje pri vsakdanjej rabi služi

Bergerjevo glicerín-milo iz smole,

imejoče 35% glicerina ter fino diši. (38—4)

Jeden komad velja 35 kr. z brošurco vred. — Glavno zalogo ima lekar **G. HELL v OPAVI.**

V zalogi v vseh lekarnah cele države. Glavne zaloge pa imajo:

V Ljubljani pri gg. lekarnih J. Svoboda, G. Piccoli, W. Mayer in J. pl. Trnkoczy. V Kočevju J. Braune. V Krškem J. Bomeker. V Idriji J. Wario. V Kranju K. Savnik. V Litiji Jos. Beneš. V Novem mestu D. Rizzoli. V Radovljici A. Roblek. V Vipavi A. Konečny.

Pomada, vsled katere lasje rastó.

(Po prof. dr. Pytha.)

Shranite to naznanilo, ker se redko objavi.

Pojasnilo: Mnogo tisoč vzletno prehlajenih sredstev za lasé je razširjenih v trgovini, da kupec oziroma potrebné, skoro več ne vé, katero bi kupil in tako, malo da ne izgubi zaupanje do vseh teh sredstev. Kar se tiče slednjega, moram mu popolnoma pritrditi, kajti bilo bi to, vodo v Savo nositi, ko bi kakega plešca podobno vablivo naznanilo zapeljalo, tako drago čudesno sredstvo za lasé sam poskusiti (kar se čestokrat zgodi) in si domišljevati, s tako mažo že pred mnogimi leti z lasno koreninico brez-sledno izpale lasé zopet pričarati.

Kakor ne more izkorenineno drevo roditi sadu, jednako tudi iz lasnega temena, kojemu so izpale lasne koreninice, ne morejo rasti zopet lasje.

Nasprotno pak nij nemogoče, vsled umne rabe kacega pomočnega sredstva za lasé ubraniti, da slednji ne izpadajo, ampak tudi rast las tako ojačiti, da se zopet pojavijo v prejšnji jakosti in rastu, če le trohica las še tiči na glavi.

Ta učinek ima tedaj prof. dr. Pythajeva pomada za rast las, najboljše sredstvo, zaprečiti izpadanje las in ojačiti temen, ob jednem lasem podeli lep lesk, ohrani je še v poznej starosti in rabi gotovim uspehom tisočerm.

Za daljšo dobo je cena 1 lončku 60 kr., a se prava dobiva le v „samorogovej“ lekarni

Jul. pl. Trnkoczy-ja

v Ljubljani, Mestni trg šte. 4.

(9—3)